

Chương 665: Thảm Hoạ Cổng (94) - Trận Tử Chiến Cuối Cùng
(Số từ: 3156)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:41 PM 01/01/2024

(Tluc: Happy New Year 2024 ~~)

Titan đã sụp đổ.

Và chỉ với một hơi thở, một phần của Diane đã bị xóa sạch.

Tôi biết mà.

Các cuộc tấn công bằng vũ khí không phải là thánh tích sẽ không hiệu quả.

Trong nguyên tác, chỉ có Ellen và Ludwig mới có thể chiến đấu với con rồng. Những người khác phải để lại con rồng cho họ và tiêu diệt những con quái vật khác.

Những người khác thậm chí còn không thể tấn công nó ngay từ đầu.

Khi đó, Ellen chưa có Áo Choàng Mặt Trời và Lament cũng không phải Hư không Kiếm.

Cuối cùng, không ai có thể sánh bằng.

Ludwig đã sử dụng Alsbringer để triệu hồi một hóa thân thần thánh và đối mặt với con rồng để tiêu diệt lẫn nhau.

Tôi đã giải trí với ý tưởng này.

Tình huống đã khác nhiều so với nguyên tác. Vì vậy, các sự kiện mới có thể diễn ra do hoàn cảnh khác nhau.

Việc Lament của Ellen tiến hoá và lấy được Áo Choàng Mặt Trời là những tình huống không tồn tại trong câu chuyện gốc.

Vì vậy, tôi nghĩ có lẽ chúng ta có thể đổi đầu với Rồng Hư Vô theo một cách khác so với trong nguyên tác.

Tôi nghĩ có lẽ chúng tôi có thể vượt qua tình huống cuối cùng này mà không cần sử dụng Alsbringer.

Nhưng đó là một suy nghĩ ngu ngốc.

Khoảnh khắc tôi nhìn thấy một phần quân đội bị xóa sổ chỉ trong một hơi thở, những khả năng khác đã biến mất khỏi tâm trí tôi.

Chúng ta có thể chiến đấu.

Chắc chắn là Ellen và tôi có thể chiến đấu được.

Nhưng ngay cả khi chúng ta có thể giết nó mà không cần sử dụng Alsbringer thì sau đó cũng chẳng còn gì cả.

*Gầm!

Đó là một cuộc bạo lực tràn ngập.

Dị Giới Long.

Tình huống này là sự bất công cuối cùng mà tôi phải đối mặt.

Đau khổ vì sự bất công mà tôi đã tạo ra.

Tự mình trả giá.

Những việc cần làm đã được quyết định ngay từ đầu.

Giết con quái vật cuối cùng ngay tại chỗ bằng Alsbringer.

Từ lúc Alsbringer ở trong tay tôi, đó đã là số phận của tôi.

Một số nghi ngờ cứ lớn vồn trong đầu tôi, nhưng giờ không phải lúc để nghĩ về chúng.

Nếu việc đó phải được thực hiện thì nó phải được thực hiện.

Đó là cách mọi chuyện đã diễn ra cho đến nay.

Sự khác biệt duy nhất là việc cần làm bây giờ lại là việc cuối cùng phải làm.

Mọi thứ tôi làm để sống sót, vì tôi không muốn chết, đều đã tan biến.

Khi bạo lực mà tôi mô tả trong văn bản trở thành hiện thực và đối đầu với tôi, mọi suy nghĩ khác đều biến mất.

Tuy nhiên, kẻ Bất diệt vẫn đang đuổi theo tôi từ phía sau.

Tất cả các Công dịch chuyển đã biến mất.

Vẫn còn một số lượng lớn quái vật đã bị trục xuất, nhưng không còn quái vật nào xuất hiện nữa.

Tất cả những gì tôi phải làm là đối phó với con rồng đó.

Tôi nhìn lại.

Đội quân của kẻ Bất diệt tuy bị tổn thất nặng nề nhưng vẫn hùng mạnh và đang cố giết tôi, đã đi theo tôi.

Tôi khó chịu vì những gì ở phía sau tôi.

Sẽ không sao nếu thứ đó theo tôi, nhưng đã đến lúc phải kết thúc nó rồi.

Kẻ Bất diệt sẽ không giúp ích được gì trong việc chống lại thứ đó.

Những con quái vật còn lại có thể được giải quyết một mình bởi Lực lượng Đồng minh.

Vậy nên bây giờ, kẻ Bất diệt chỉ là một mối đe dọa.

Vì vậy, không cần phải chạy nữa.

Không ai phải mạo hiểm mạng sống của mình để đối mặt với kẻ Bất diệt.

“Ngay khoảnh khắc này...”

Tôi lôi thứ gì đó ra khỏi đồ đạc của mình.

*Click!

Ngay khi tôi nhấn nút trên hiện vật.

*Pop!

Hai người xuất hiện trước mắt tôi.

“Chúng ta không cần kẻ Bất diệt nữa.”

Và ngay lập tức.

Những kẻ Bất diệt đã tàn sát quái vật và theo dõi tôi suốt thời gian qua.

*Rụp!

Biến thành cát bụi và biến mất.

Một làn sóng trung hòa

Những kẻ Bất diệt tan vỡ như thể tất cả đều va phải một bức tường vô hình.

Hai người xuất hiện theo tín hiệu của tôi.

“Bây giờ chúng ta có nên chăm sóc tất cả những kẻ Bất diệt không?”

“Làm ơn.”

Một người là Scarlett.

"Đi thôi, Lint."

Người còn lại là Kono Lint.

Hai người đã chờ đợi tín hiệu của tôi.

Scarlett đã nín thở chờ đợi giây phút quan trọng này.

Sau khi Kono Lint đưa Scarlett, người đang bị giam cầm, đến nơi này, họ theo dõi tình hình và đợi tôi gửi tín hiệu.

Rõ ràng là kẻ Bất diệt sẽ tấn công tôi nên họ đang chờ đợi khoảnh khắc này.

Tôi đã chạy trốn cho đến thời điểm kẻ Bất diệt có thể biến mất.

Ở đâu đó trên chiến trường, quân đoàn của tôi cũng đang chiến đấu với những kẻ Bất diệt.

Điều đó cũng sẽ sớm kết thúc.

Ngay từ lúc tôi ra hiệu, Kono Lint sẽ dịch chuyển Scarlett đi khắp chiến trường ngay lập tức, vô hiệu hóa tất cả những kẻ Bất diệt.

Scarlett có thể biến một kẻ Bất diệt thành cát bụi chỉ với một chút sức mạnh, còn Kono Lint có thể nhanh chóng dịch chuyển cô ấy khắp chiến trường.

Chừng nào Scarlett còn có mặt thì kẻ Bất diệt không thể giết được tôi.

Tất nhiên, có rất nhiều khoảnh khắc nguy hiểm để xem.

Tôi phải xóa sổ tất cả những kẻ Bất diệt trước khi chúng có thể làm được điều gì khác thường hơn.

"Này... Cậu có thể làm... điều đó không?"

Kono Lint lẩm bẩm, nhìn chăm chăm vào bóng đen không lồ ở phía xa với đôi mắt lo lắng.

"Chúng ta có thể."

Vâng, đó không phải là lời nói dối.

“Không có thời gian cho những cuộc trò chuyện dài dòng.”

Scarlett nói với vẻ mặt kiên quyết nhưng lại thể hiện sự quyết tâm không lay chuyển.

"Tồn tại."

Đó không phải là một lời cầu xin để cứu nhân loại.

Đó cũng không phải là một lời cầu xin để cứu tất cả mọi người.

Đó là một lời cầu xin để tồn tại.

Tôi không thể tự mình nói rằng việc đó khó hơn việc cứu những người khác.

Tôi xóa sạch mọi suy nghĩ khác.

Thật ngớ ngẩn biết bao khi nghĩ rằng tôi sẽ không sử dụng Alsbringer trong tình huống này.

Ngay cả khi tôi có thể chiến đấu với nó, thì sẽ có ích gì nếu những người khác chết trong quá trình đó?

Khi tôi né đòn tấn công của nó, ngày càng có nhiều người chết.

Tiếng hét và cơ thể của con rồng ngày càng gần hơn.

Khi tôi đến gần Dị Giới Long đang hung hãn trong mưa, tôi thấy ai đó đang chạy về phía tôi từ hướng ngược lại.

Đó là Ellen.

*Gầm!

Ellen đạt được nó đầu tiên.

Với Áo Choàng Mặt Trời quàng quanh người, cô ấy nhảy lên không trung, xuyên qua bức màn đêm kéo dài.

Cô vung Hư Không Kiếm của mình về phía đầu con rồng.

Và sau đó.

*Slash!

Đầu rồng bị cắt đứt.

Nó cực kỳ dễ dàng, gần như phản khí hậu.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó biến mất với một tiếng động chói tai.

"Cái gì?"

Tôi vừa chứng kiến điều gì thế này?

Vì trời mưa như trút nước nên có lẽ sẽ có một số người không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Những người ở quá xa thậm chí có thể không biết rằng Dị Giới Long đã xuất hiện.

Tuy nhiên, những người chứng kiến cảnh tượng từ xa sẽ hét lên vừa sợ hãi vừa hân hoan khi họ nhìn thấy con rồng, thứ đã vô hiệu hóa Titan chỉ bằng một đòn, bị chém bay chỉ trong một đòn.

Trùm cuối đã xuất hiện.

Và nó đã bị Ellen cắt bỏ.

Nhưng sẽ không có ai trên thế giới này sốc hơn tôi.

Đó không phải là một con quái vật có thể chết như vậy.

Không quá phản khí hậu.

Không dễ dàng biến mất như vậy.

Đó thậm chí không phải là một cuộc chiến.

Ellen chỉ đơn thuần vùng Hư Không Kiếm, hạ gục con quái vật dễ dàng như bao con khác.

Hư Không Kiếm, có khả năng cắt đứt bất cứ thứ gì.

Nếu sức mạnh của Dị Giới Long và Lament về cơ bản là giống nhau, liệu Dị Giới Long có thể bị nó hạ gục không?

Chỉ có tôi mới nhận thức được sự vô lý của tình huống vừa diễn ra.

Tôi đã có ý định sử dụng Alsbringer.

Tuy nhiên, Ellen đã dễ dàng tiêu diệt kẻ thù mà tôi đã phải vật lộn, đau đớn trước mọi quyết định chỉ bằng một đòn.

Dù sao đi nữa, tôi đã không sử dụng Alsbringer.

Sau khi Lament của Ellen mang hình dạng Hư Không, liệu con quái vật cuối cùng đó có định mệnh biến mất một cách vô ích như vậy không?

Đơn giản là tôi không thể chắc chắn liệu Hư Không Kiếm có tác dụng với nó hay không.

Tôi biết Hư Không Kiếm có thể chặt đứt 'bất cứ thứ gì', nhưng Thánh tích thì không.

Tuy nhiên, Dị Giới Long cũng không phải là ngoại lệ đối với Hư Không Kiếm.

Tôi có nên vui mừng về điều đó không?

Đúng vậy.

Tôi nên hạnh phúc.

Nhưng tôi biết nó không đơn giản như vậy.

Con rồng đã biến mất.

Thảm Hoạ Công sẽ kết thúc khi số quái vật còn lại trong khu vực bị xử lý.

Scarlett có thể xử lý kẻ Bất diệt.

Nhưng.

Những nhiệm vụ còn lại của tôi chỉ mới bắt đầu.

Đó là lý do tại sao tôi không thể hạnh phúc.

*Thud!

Ellen, người dường như đã bay qua bầu trời, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

*Gầm!

Trong khoảng đất trống rộng lớn nơi Dị Giới Long đã xuất hiện, Ellen, người ướt đầm mưa, đang nhìn thẳng vào tôi.

"..."

Có lẽ khoảng 100 mét?

Khoảng cách không lớn lắm.

Dị Giới Long đã biến mất quá dễ dàng.

Dù sao thì tôi cũng phải đối đầu với điều gì đó ở đây.

Chỉ là nó đã thay đổi từ Dị Giới Long sang một thực thể khác.

Tôi đã phải đối mặt với Anh hùng.

Bằng cách nào đó, khoảnh khắc tôi nhìn thấy Dị Giới Long, tôi đã nghĩ mình phải sử dụng Alsbringer.

Và tôi thực sự đã cố gắng sử dụng nó.

Nhưng nếu tôi làm vậy, điều gì sẽ xảy ra với tương lai mà tôi đã nhìn thấy?

Tương lai nơi tôi chết và Ellen chết.

Nó nói về cái gì thế?

Ý nghĩ đó lướt qua tâm trí tôi trong giây lát.

Hóa ra như thế này.

Không bao giờ có chuyện tôi phải sử dụng Alsbringer để săn lùng Dị Giới Long.

Ellen nhìn tôi dưới mưa.

Không, đó không phải là Ellen.

Một tập hợp các linh hồn điều khiển cơ thể của Ellen.

Một tập hợp các linh hồn báo thù, có lẽ còn đông đảo và to lớn hơn trước.

Nó chắc chắn có ý chí riêng của nó.

Khi chúng tôi gặp nhau lần đầu, tôi đã trò chuyện với nó.

Liệu tôi có thể thắng được không?

Tôi đã chiến đấu vô số lần trong giấc mơ của mình.

Tôi đã chết không biết bao nhiêu lần.

Nhưng liệu tôi có thể thắng trong trận chiến đã trở thành hiện thực này không?

Nó đã được định sẵn.

Miễn là tôi là con trai của Ma vương và Ellen là em gái của Anh hùng.

Nó chắc chắn sẽ xảy ra vào một ngày nào đó.

Từ lúc tôi đến gần Ellen hơn, tôi đã có cảm giác rằng khoảnh khắc này cuối cùng cũng sẽ đến.

Dù biết rằng một ngày nào đó điều đó sẽ xảy ra nhưng tôi vẫn không ngần ngại đến gần Ellen.

Đây là cái giá phải trả.

Nếu tôi xa lánh Ellen ngay từ đầu?

Có lẽ nếu tôi giữ khoảng cách mà không có bất kỳ sự giúp đỡ hay tương tác nào giữa chúng tôi.

Không chuyện nào trong số này sẽ xảy ra.

Dù biết mình sẽ hối hận nhưng tôi vẫn ngày càng thân thiết hơn.

Tôi muốn tránh khoảnh khắc này bằng cách nào đó, nhưng sâu thẳm, tôi biết.

Bằng cách này hay cách khác, tôi sẽ phải chiến đấu một trận sinh tử với Ellen.

Đó là một khóa học được xác định trước.

Tôi đã vượt qua thử thách cuối cùng một cách dễ dàng.

Với điều đó, sẽ không còn sự hy sinh của người khác cho Dị Giới Long nữa.

Thay vào đó, thử thách được trao cho một mình tôi.

Một thử thách tàn khốc, chỉ dành cho tôi.

Tôi phải đánh bại Ellen.

Không, chỉ đánh bại cô ấy thôi là chưa đủ.

Tôi phải đòi lại cô ấy mà không lấy đi mạng sống của cô ấy.

Bằng cách nào đó, tôi phải khuất phục được Ellen, người quyết tâm giết tôi mà không giết cô ấy, thậm chí còn đưa cô ấy trở về.

Tôi phải đối mặt với một trận chiến với cơ hội chiến thắng rất mong manh, thậm chí còn không chuẩn bị sẵn sàng để giết.

Liệu nó có thể thực hiện được không?

Nhưng có một điều tôi biết chắc chắn.

Nếu tương lai tôi nhìn thấy là đúng—

Nếu tôi thua thì không chỉ có tôi chết.

Ellen, người lẽ ra đã giết tôi, sẽ tự kết liễu đời mình.

Tôi có thể hy sinh mạng sống của mình để giết sinh vật đó khi đối mặt với Dị Giới Long, nhưng lần này, tôi thậm chí không thể chết.

Tôi thậm chí không thể chiến đấu với quyết tâm giết chóc.

Nếu tôi chết thì Ellen cũng sẽ chết.

Thảm Hoạ Công đã kết thúc và con quái vật cuối cùng đã chết.

Nhưng, liệu có một ngày nào tàn nhẫn như ngày hôm nay đối với tôi không?

Cơn mưa xối xả trút xuống, chảy dài trên mặt và mắt nó.

Trông nó như đang khóc lóc bất lực, không có biểu cảm gì.

Không, đó chắc chắn là một thực thể đang khóc thật sự.

'Nó' lặng lẽ chĩa kiếm vào tôi.

"Hỡi Ma Vương...."

Một giọng nói dường như là sự hòa trộn của nhiều giọng nói.

Đó là một sự cộng hưởng kỳ lạ đến mức tưởng chừng như không chỉ màng nhĩ mà cả tâm hồn cũng sẽ bị xé nát nếu chỉ nghe.

Chỉ nghe thấy giọng nói đó dường như tái hiện lại nỗi đau và sự sợ hãi mà tôi cảm thấy khi nó nuốt chửng cơ thể tôi.

Ellen đã chịu đựng điều đó bao lâu rồi?

Đỉnh điểm của sự căm ghét đối với tôi.

Một tập thể giận dữ và đau buồn của những người đã phải mất mát quá nhiều mà không hề có lỗi.

Nó chắc chắn đã nói với tôi trước đó rằng nó sẽ lấy đi tất cả những gì tôi yêu quý.

'Nó' lên tiếng.

"Bây giờ chúng ta hãy kết thúc chuyện này."

Với lời tuyên chiến ngắn gọn và súc tích, nó từ từ tiếp cận tôi.

Trong sâu thẳm của Diane bốc hơi, chỉ có Ellen và tôi.

Tiếng ồn chói tai của chiến trường và tiếng la hét của lũ quái vật ngày càng xa dần.

*Swooooosh!

*Splash!

Tiếng bước chân nện xuống vũng nước giữa cơn mưa đủ lớn để tôi nghe thấy.

Sẽ không có ai để ý đến nơi này, nơi đã trở thành một miệng núi lửa khổng lồ.

*Splash!

*Rầm!

Bước chân bình tĩnh không tuyệt vọng cũng không thiếu kiên nhẫn.

Khoảng cách chắc chắn đã được thu hẹp.

Bầu không khí đã khác.

Ellen, người đã đạt đến Master Class, không chỉ phủ Hào Quang Giáp màu xanh mà còn tỏa ra một làn khói trắng nhạt không xác định từ cơ thể.

Vô số linh hồn báo thù phải phát huy sức mạnh của chúng.

Mục tiêu thực sự của chúng không phải là kết thúc Thảm Hoạ Công mà là giết tôi.

Vì vậy, chúng sẽ phát huy thể lực mạnh nhất của mình.

Chúng sẽ làm mọi thứ có thể để giết tôi.

*Groooooooooow!

Một sự cộng hưởng kỳ lạ không thể diễn tả được và giai điệu mờ nhạt chảy ra từ cơ thể Ellen.

—Anh hùng.

Có lẽ, Ellen ở thời điểm này có thể coi là người mạnh nhất nhân loại.

Một thực thể như vậy đeo thanh kiếm sắc bén nhất và bộ áo giáp chắc chắn nhất trên thế giới.

Vật chứa mang tên Anh hùng chứa đựng sự tức giận của tất cả những người đã chết vì Ma vương.

Sẽ thật kỳ lạ nếu kẻ thù cuối cùng mà Ma vương phải đối mặt để thống trị thế giới lại không phải là kẻ ở ngay trước mặt hắn.

Giữa muôn vàn điều kiện không thuận lợi, điều may mắn duy nhất là tôi khác với Dị Giới Long mà Ellen đã giết chỉ trong một đòn.

Trước đó tôi đã xác nhận rằng Hư Không Kiếm không thể cắt xuyên được Thánh tích.

*Splash!

Với một âm thanh nhẹ như nước bắn tung tóe qua vũng nước, Ellen tiến lại gần tôi và vùng Hư Không Kiếm.

Bước nhảy nhẹ nhàng và bình tĩnh của cô, cùng với quỹ đạo của Hư Không Kiếm đang tiến đến vẽ một vòng cung, nhìn thoáng qua gần như trông rất đẹp.

Hư Không Kiếm chắc chắn không thể cắt xuyên được Thánh tích.

*Screech!

"Ugh...ugh!"

Tuy nhiên, chỉ vì nó không thể cắt xuyên qua chúng không có nghĩa là tôi có thể chịu được.

Một đòn duy nhất của Hư Không Kiếm.

Tôi đã chặn được nó.

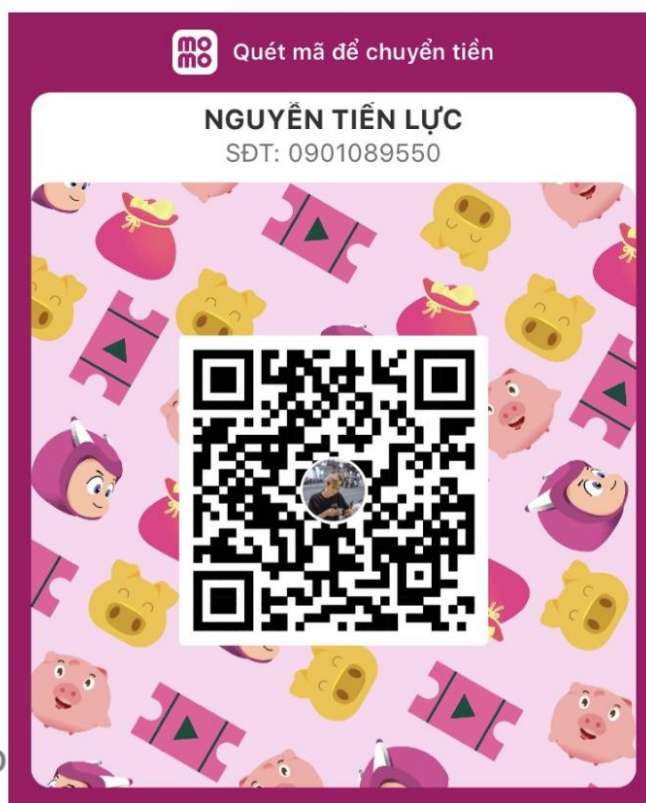
Và cổ tay tôi bị gãy.

<Trans Note>

Trận chiến cuối cùng mà bao độc giả mong chờ đã đến (つ °Д °;) つ

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading